

БОЖИЌНАТА КОЛИБА

Сара Морган

За Фло, Али и Дора, со многу љубов.

ГЛАВА 1

Имоџен

Почна како обичен разговор и Имоџен не можеше да каже во кој миг сè тргна наопаку. Не беше таа виновна. Барем, не беше *целосно* виновна. Само сакаше да биде љубезна. Да се поврзе со своите колеги. Тоа не беше лошо, зар не? Беше речиси задолжително за канцелариите со отворен распоред. Создаваа атмосфера на блискост. Седиш опкружена со луѓето со коишто работиш, со охрабрена самодоверба и отвореност за разговор и си дозволуваш постепено да примаш ситни зрнца од информации, кои не си ни знаела дека ги наслушнуваш. Тоа е интимност по пат на осмоза.

„Еј, Имоџен.“ Ања ја погледна, седејќи на бирото. Таа беше зависничка од шминка и трошеше најмалку половина час дневно фалејќи го најновиот производ што го купиła. Денеска очните капаци ѝ светкаа како лампион на новогодишна елка. „Го виде имејлот од шефицата? Неделата пред Божиќ има намера да одржи ден ‘донеси го кучето на работа’.“

„Го видов.“ Оттогаш денот ѝ тргна надолу. Зближувањето со колегите беше важно, но сакаше професионалниот и личниот живот да ги држи раздвоени. „Дали ги дозна цените за локациите, Ања? Мора да ѝ ја пратам понудата на Розалинд, за да ја одобри пред да ја пратам кај клиентот за време на ручекот.“

Миленичиња, облека, шминка, диети, патувања, храна, филмови, книги, лоши љубовни состаноци и досадни клиенти. Тоа беа темите за кои се разговараше во канцеларијата.

„Ги чекам последните две. Зар тоа не е извонредна идеја? Секое куче ќе биде облечено во празнична облека, а Розалинд го одбира победникот. Сето тоа за добротворни цели. Ќе биде многу забавно. Се прашувам дали можам да го убедам мојот мал Какао да носи рогови. Многу мрази да му ја допирам главата, па можеби не. Но и ние ќе се дотераме. Купив нова сјајна пудра во саботата. Совршена за Божик. Имаше попуст ако купиш две, па зедев една и за тебе.“ И ја подаде на Имоџен.

„Тоа е за мене?“ Ја зеде изненадена. „Зошто?“

„Без посебна причина.“ Ања ги крена рамената и се насмевна со огромна насмевка. „Како благодарност што ми помогна да се извлечам од ситуацијата со клиентот минатата седмица. Исто така, имаш прекрасни образи и многу добро ќе ти стои.“

Имоџен почувствува неочекувано стегане на грлото. Се присети на првиот ден во компанијата, кога Ања ѝ даде колаче со шлаг и пенкало кое светеше во темнина. *Ќе работиш до доцна, џака шџо ова ќе џи биде џоџребно.*

Тешко ѝ беше да поверува дека се задржа таму речиси една година. Ја започна новата работа неколку дена пред Божик и набрзо потоа канцеларијата се затвори за празничниот одмор.

„Прекрасна е, ти благодарам.“ Погледна во часовникот и почувствува наплив на паника. Не пропушташе рокови. Никогаш. А сега овој беше премногу блиску за да се опушти. Сакаше да се јави и лично да праша за цените, но ѝ беше раководителка на Ања и требаше да ѝ помага да се развива, така што мораше да престане сама да ги врши работите. Забраната речиси ја убиваше. Многу беше полесно и побезбедно сама да ја заврши работата. Барем така ќе можеше да се увери дека ќе се заврши навреме, без ниту една грешка. „Дали може итно да почнеш со

прибирање на цените? Тоа се последните бројки што ми требаат за да го завршам ова.“

„Секако, веднаш ќе ги побарам. Видов кармин за усни кој одлично ќе ти стои, Имоџен. Ако сакаш, утре можеме да излеземе да купуваме за време на ручекот. А, ако бараш облека за кучиња, најдов слатко празнично палтенце на интернет, кое ќе изгледа одлично на златен ретривер. Или, веќе имаш нешто на ум?“ Ања повеќе ја интересираше помислата за настанот со кучињата, отколку што сакаше да работи. „Ќе го донесеш Мида, нели?“

Сфаќајќи дека нема шанси да ги добие цените додека не заврши со разговорот за кучињата, Имоџен погледна во фотографијата на бирото.

Оттаму ја гледаа огромни кафени очи. Одеднаш почувствува болка.

Донесеше го кучето на работоа.

Ја допре фотографијата со врвовите на прстите. „Не знам дали ќе можам да го донесам.“ Во никој случај немаше да го донесе, но сепак мораше да смисли како најдобро да им го каже тоа на колегите, без да ги разочара. И тогаш, ѝ текна нешто. „Не е добар во последно време. Ветеринарот го задржа на неколку ноќи.“

„Молам? Што? Мида е болен? И не ни кажа?“ Ања го остави пенкалото и ја погледна Џени. „Џени, дали знаеше дека Мида е болен?“

Џени ги погледна и двете и замавна со косата врзана во опавче. Таа беше зависничка од вежбање и секое утро по еден час поминуваше во вежбалницата, кога сите други спиеја. Повремено, чекореше нагоре-надолу по канцеларијата, за да ги зголеми дневните чекори.

„Мида е болен?“ Џени го одби повикот на клиентот и го насочи вниманието кон Имоџен. „Па тоа е ужасно. Што се случи? Да не е виновна жената што го шета? Да не му дозволила да јаде нешто што не треба?“

„Не, не е тоа.“ Можеби не требаше да рече дека е болен. Требаше да се преправа дека ќе го донесе, а потоа, во последен миг, да смисли причина зошто Мида е отсутен

тој ден. Зџазна на нешџо и мора да ја одмара шейџа. „Не е важно. Слушај, ако ги најдеш цените на последните производи би било одлично, зашто мора да го завршам документот, а крајниот рок е...“

„Се разбира дека е важно! Зборуваме за твоето куче. Што е поважно од тоа? Клиентот може да почека.“

„Клиентот не смее да чека“, рече Имоџен. „Ние сме во конкурентен бизнис. Секој ден никнуваат нови компании за организирање на настани. Важно е да ги надминуваме очекувањата.“

„Ќе ги надминеме. Ќе завршиме одлична задача со настанот. Секогаш е така, особено кога ти си главна. Но ова е само предлог. Никој нема да умре ако доцни неколку часа. Одмори две минути, Имоџен“, рече Ања. „Цел викенд работеше надгледувајќи ги настаните и не зеде слободен ден понеделникот. Премногу напорно работиш.“

Премногу напорно? Не постои такво нешто како *џремноџу најорно*.

Ја обожаваше работата. Работата ѝ беше сѐ. Многу лесно се справуваше со многу работи одеднаш и работеше двојно повеќе од другите. Правеше сѐ што беше потребно за да добие зделка и да го зачува клиентот и го правеше тоа со искуство, внимание за подробностите, креативност и чиста напорна работа. Беше добра во тоа што го работеше. И тоа не само според нејзиното мислење. Во претходната компанија, толку брзо се искачи по раководните позиции, што еден љубоморен колега ѝ остави маска за кислород на бирото.

Но сега имаше тим од шестмина со кој раководеше и повремено посакуваше едноставно сама да ја врши работата, наместо да ги распределува обврските. Ања особено делуваше како да нема особен осет за итност за ништо. Беше дарешлива и љубезна, но ужасно бавна во завршување на задачите. На сите им кажуваше дека за неа е најважна рамнотежата меѓу работата и приватниот живот, но Имоџен ретко ја гледаше да се фокусира на работната страна од равенката.

Како да се обидуваше да победи во трка со шест тега закачени на половината.

Ќе мора да зборува со Ања. Не можеше веќе да се одбегнува. Мораше да го одржи „разговорот“ за посветеноста и целите. Раководењето со Ања ќе ја оттргнуваше од работата со клиентите, а тоа значеше дека ќе мора да работи дополнителни часови.

Рамнотежа меѓу работата и животот? За Имоџен немаше рамнотежа, но тоа не ѝ пречеше. Тоа беше нејзин избор.

„Крајниот рок е до ручекот, Ања. Може да ни успее!“

„Опушти се, Имоџен. Ќе ти побели косата и ќе добиеш брчки предвреме. Бликаш со толку многу енергија, што ме тера да прилегнам малку. Ќе се заврши. Секогаш се завршува.“ Ања не му обрнуваше внимание на рокот, а на Имоџен нивото на стрес ѝ се искачи нагоре по скалата.

Да, се завршуваше, само затоа што таа на крај ќе ја завршеше работата. Навистина ѝ се допаѓаше Ања, па затоа ѝ беше уште потешко. „Ања...“

„Знам. Под стрес си. И разбирам зошто.“

„Разбираш?“ Ѐ олесни кога го слушна тоа. Можеби Ања сепак беше свесна за работниот притисок.

„Се разбира. Како можеш да бидеш смирена, кога твојот прекрасен Мида е болен? Не ми се верува дека си го криела тоа во себе. Да бев на твое место, ќе полудев.“

Мида?

„Па...“

„Што вели ветеринарот? Кога ќе го пуштат? Сигурно си премногу загрижена. Не е страшно да бидеш искрена. Тим сме. Треба да се поддржуваме едни со други. Слободно можеш да бидеш човек, Имоџен. Ако е потребно, ќе те покриваме. Можеме да ги извршуваме твоите задачи.“

Имоџен не можеше да поверува. Ања не можеше да си ги врши своите задачи, а најмалку, пак, нечии туѓи, но сега не беше време да се истакнува тоа.

„Па, добро...“

„Ања е во право“, рече Џени. „Не мора сè да чуваш во себе. Мислам, сепак се работи за Мида. Тој ти е најмилото нешто.“ Ја подаде раката и ја зеде врамената фотографија од бирото на Имоџен. „Погледни го тоа лице. Кутрото куче. Сигурна сум дека Розалинд ќе ти даде слободни денови, ако ѝ објасниш за што се работи. Одлично се постави кога Бастер имаше изросток на ногата. И таа обожава кучиња. Знае како е.“

„Затоа го сакам местово“, рече Ања. „Сите се толку човечни. На последното место каде што работев никој не зборуваше за ништо лично. Како да работев со работи. Кошмар.“

Место каде што никој не зборува за лични работи? Имоџен почнуваше да се прашува дали така е подобро. Ги сакаше своите колеги, но ќе ги сакаше уште повеќе ако ја споделуваа нејзината работна етика.

Но не можеше да се одрече дека нејзините колеги беа добри луѓе, иако најголем дел од времето како да ја организираа работата според личниот живот, а не обратно.

Џени изгледаше како да ќе заплаче додека ја држеше фотографијата од Мида, а Имоџен нежно ѝ ја зеде од рацете.

„Не сакам да зборувам за тоа.“ Ја врати фотографијата на место, веднаш до онаа од нејзиното семејство. На последното работно место имаа споделени бироа и никој не смееше да остава лични работи. Но „Ар-пи-кју евентс“ беше многу поразлично место.

Имаше растенија и аквариум со риби и луѓето слободно можеа да си ги уредат бироата со лични работи. Компјутерот на Ања беше украсен со ситни сијалички и тоа не му пречеше никому.

На првиот ден таму, додека разгледуваше наоколу, забележуваше сè, од крзнени маскоти, до семејни фотографии. Го гледаше своето празно биро и одлучи дека треба да направи нешто во врска со тоа.

Дјге, Имоџен, љокажи ни го љивоеџо семејсџиво, весело ѝ рече Џени, а Ања кимна со главата во знак на согласност. Имаш милениче? Овде сиџе обожаваме живоиџни.

Дури и Дени. Тој ќе ти каже дека ти куџил зајациџе за ќерка му, но немој да му веруваш.

Никогаш претходно немала лична фотографија на биро, но овде нејзиното отсуство го привлекуваше вниманието, така што и таа постави. Го ценеше фактот што сите беа љубезни и сакаа да бидат дел од тимот, така што внимателно одбра една фотографија од Мида и една од семејството, фотографирани на Божиќ. Сите беа гушнати еден до друг, насмеани пред објективот, додека се мачеа да останат исправени во снегот. Имоџен ја обожаваше таа фотографија. Сите изгледаа толку *среќно*.

„Овде сме за тебе, Имоџен.“ Џени ја протри за рамото, сакајќи да ја утеши. „Многу си храбра и силна. Сигурно е ужасно да си дојдеш дома, а да не те пречека крзнениот пријател. Сигурна сум дека премногу ти недостига. Не знаеме дека си поминувала низ ова. Изгледаше толку *нормално*. Искрено, ти си неверојатна, иако сигурна сум дека ти помага тоа што имаш толку блиско семејство.“

Имоџен почна да паничи. Личните разговори за неа беа многу неспокојни. Во секој миг ќе ѝ предложи да оди на терапија за да се справи со жалоста. Мораше да го спречи ова да се развива понатаму.

„Да, ми недостига, но во добри раце е и наскоро ќе си дојде дома. Те молам, најди ги цените, за да можам да му го испратам документот на клиентот до ручекот.“

„Веднаш ќе се зафатам со тоа. Што му е?“

„Кому?“

„На Мида.“ Очите на Ања беа ококорени и сочувствителни. „Се надевам дека не е ништо сериозно. Не знам како можеш да се фокусираш на работата кога е болен.“

„Не знаат што му е“, рече Имоџен. „Вршат испитувања.“

Тоа беше проблемот со работата во отворена канцеларија. Луѓето ги интересираа детали.

Најголем дел од времето, Имоџен го поминуваше надвор со клиенти или во нивните канцеларии. Посетуваше локации или надгледуваше настани, но сепак мораше

да се враќа во канцеларијата, а тоа значеше да биде во друштво на колегите. Не дека не ги сакаше. Многу ги сакаше, но имаше тенка линија меѓу вклопувањето на работното место и претераното зближување. Ако некој сакаше да разговара, таа секогаш беше подготвена да го ислуша, но понекогаш нивото на информации беше превисоко (а и физичка блискост не ѝ помагаше многу).

На пример, тука беше Џени. Поради фактот што Џени никогаш не стануваше од бирото кога зборуваше со некој близок по телефон, Имоџен знаеше дека Џени живее со мајка ѝ, има една сестра, која беше омажена и дека моментално излегува со двајца различни мажи, за да има резерва во случај еден од нив да ја откачи (таткото на Џени ги напуштил кога имала десет години, оставајќи ја со трајна недоверба кон спротивниот пол).

Тука беше и Питер. Питер беше раководител на техничкиот оддел и седеше од нејзината лева страна. Шест месеци беше дел од компанијата, но и покрај краткиот период, сепак знаеше дека во петок има закажано преглед на лекар, за да зборува за дел од неговото тело за кој Имоџен се трудеше да не го замислува кај свој колега. Знаеше дека девојка му сака да се вселат во нов стан заедно и знаеше дека Пит нема намера да го направи тоа, зашто го слушна како зборува по телефон со сопственикот на станот во кој живееше, за да го обнови наемот на уште една година.

Тука беше и Дени, уште еден раководител на продажба, кој во голем дел од денот договараше сесии за вежбање и средби во кафулиња по работа, за да стигне дома откако жена му ќе ги легне четиригодишните близнаци. Да, имаше зајаци, но судејќи по разговорите, никогаш не се грижеше за нив. Тоа беше обврска на неговата жена (а, очигледно, таа имаше огромен број обврски).

Имоџен складираше сè што ќе слушнеше во дел во мозокот насловен *Работи кои ѝосакувам да не џи знаев* и се обидуваше да ги заборави. Потешкото за справување беше фактот што сите сака да знаат за неа.

Таа беше повлечена личност и ако имаше избор немаше да открива ништо за личниот живот, но сакаше да се вклопи. Сакаше да им се допадне на луѓето. Затоа правеше како што правеа и другите и стави фотографии на бирото. Зборуваше. А тоа допрва ќе ги достигнеш најгорните граници, зашто пред нив претстоеше најлошиот месец од годината, исполнет со активности за зближување на тимот.

Декември.

Имоџен знаеше дека денот „донеси го кучето на работа“ е само почетокот на многуте празнични прослави за Божиќ. Ќе имаше и божиќен ручек во канцеларијата, Таен Дедо Мраз, вечер за добротворен квиз (*кој од следниџе не е црвас на Дедо Мраз?*). Листата беше бескрајна и, иако нејзините колеги знаеја по нешто за неа, не знаеја таа се ужаснуваше од Божиќ. Минатата година беше лесна, зашто почна да работи само неколку дена пред празникот, но оваа година ветуваше дека ќе биде големо искушение.

„Барем ќе поминеш време со него за Божиќ.“ Џени ја озари со насмевка. „Уште само триесет и шест дена. Оваа година Божиќ ќе го поминеме кај сестра ми. Одвај чекам да одиме. Има поголема куќа и поголем телевизор. А, ти Имоџен? Те молам кажи ми дека ќе земеш слободни денови. Минатата година канцеларијата се затвори на една седмица, но ти сепак праќаше е-пошта на Божиќ. Мислам, кој го прави тоа?“

„Па, штотуку бев станала дел од компанијата. Желна бев за работа.“ Тоа не беше вистинската причина, но добро послужи како изговор. „Не очекував да ги отворите пораките. Но кога канцеларијата се затвори и клиентите уживаа во празниците, ми изгледаше како совршено време да се вклопам во работата. Сакав да можам да почнам веднаш со работа во јануари.“

„Но и тебе ти беше празник. Зошто не го поминуваше времето со семејството?“

„Да, го поминував.“ Имоџен ја помести фотографијата на Мида до семејната фотографија. „Но имаше неколку

часа кога сите или гледаа филм или спиеја по обилниот ручек и тогаш го отворив лаптопот.“ Не сакаше да мисли на тоа. Навистина не сакаше.

„Опседната си“, рече Ања. „Оваа година немој да го земеш лаптопот. Така нема да бидеш во искушение. Малку се преплашив кога го вклучив компјутерот на 2 јануари и најдов педесет и шест пораки од тебе, како ме чекаат во електронското сандаче.“

„Сакам да ја завршам годината и сè да биде уредно“, рече Имоџен. „Не грижи се, поминувам доволно време со семејството.“

Џени се потпре во столот и одмавна со главата. „Не знам како ти успева да направиш сè. Одвај излегуваш со нас по работа, зашто или ги чуваш внука ти и внук ти или ја посетуваш баба ти. Имаш куче. Правиш сè за сите и сепак се справуваш со огромен товар на работа. И никогаш не земаш одмор. Колку празнични денови ќе префрлиш во следната година?“

„Хм – не знам. Повеќето, мислам.“

„Токму така! Ајде, забави малку. Правиш ние да се чувствуваме неспособни.“

„Сите сте одлични“, рече Имоџен. „Ние сме прекрасна екипа.“

„Точно, но ако не внимаваш, ќе прегориш. Работиш секој викенд, така што заслужуваш добар одмор. Твојот семеен дом изгледа како прекрасно место за уживање во божиќните празници. Таа огромна и преубава куќа и природата околу неа. Сигурно на Мида многу му се допаѓа таму. Радосна си?“

Божиќ, Божиќ, Божиќ.

Што се однесуваше до нејзините колеги, никогаш не беше премногу рано да се зборува за Божиќ. Тоа ја тераше да посака да вресне.

Оваа година разговорите за Божиќ почнаа во јули (Во јули! Што е проблемот со овие луѓе?), кога Ања гледала маратон од божиќни филмови за викендот и продолжи да зборува за нив следните неколку седмици.

Во октомври, Џени се врати од супермаркетот, каде што отиде да купи салатата, и истакна дека полиците веќе биле наредени со новогодишни украси и божиќни чоколади. Ја остави салатата со пластичен изглед на бирото, заедно со дречливо завиткан чоколаден Дедо Мраз.

„Обично одбегнувам да јадам чоколадо, но Божиќ е исклучок“, им рече радосно, откако го излупи Дедо Мраз од црвената фолија и му ја одгриза главата. „А, ти Имоџен?“

Имоџен гледаше во компјутерот и се надеваше дека ќе изгубат интерес.

„Не сакам да мислам на Божиќ во октомври. Премногу е рано.“ Не беше проблем што го рече тоа, нели? Многу луѓе не сакаа да мислат на Божиќ во октомври.

По еден месец, кога некој ја праша какви планови има за божиќната забава во компанијата, го одговори истото.

„Не сакам да мислам на Божиќ во ноември. Премногу е рано.“

Но декември беше за една седмица и Имоџен веќе ќе немаше добри изговори. Излозите на продавниците светкаа со украси. Божиќната музика ечеше без престан од звучниците.

Повеќе не можеше да ја избегнува темата.

Реши да го доврши разговорот и да се надева дека извесно време нема да зборува на таа тема.

„Ќе си одам дома, да. Ќе биде хаос, како вообичаено. Знаете како е. Огромен гласен семеен собир. Преголема елка за собата. Запалено огниште. Чичко Џорџ како пее фалшиво. Цело време ќе ги спречувам внуците да не ги стискаат подароците и да внимавам мајка ми да не ја изгори мисирката.“ Тоа беа доволно информации за нив, нели? „Навистина ни требаат цените, Ања.“

„Веднаш ќе се фатам за работа. Ох, заборавив да ти кажам дека пред малку те бараше Дороти Радерфорд. Додека зборуваше со типот од техничкиот оддел на компанијата за осветлување.“

Имоџен почувствува дека пулсот ѝ забрза. „Си заборадила? Дороти Радерфорд е многу важен клиент, Ања. Кога ќе се јави, ќе престанам да го правам тоа што го правам и ќе ѝ одговорам. Ако зборувам со друг клиент, тогаш ќе ѝ се јавам веднаш штом завршам.“

„Не звучеше нервозно. Те сака. Сите знаеме дека ти си причината што ја склучи зделката со нас. Сакаше да продолжи да работи со тебе кога си заминала од последното работно место. Не можеш да погрешеш. Исто така, ти си единствената од нас на која навистина ѝ се допаѓа нејзиното безалкохолно вино.“

„Ни мене не ми е лошо“, се побуни Џени. „Пијалакот беше освежителен. Но, не е... знаеш – алкохол. Не ми го дава поттикот што ми е потребен во петок навечер. Знаам дека меурчињата нема да ми предизвикаат главоболка следното утро.“

„Само во петок?“ Ања се насмевна со огромна насмевка. „Што е со другите денови од седмицата?“

„И за нив важи. Тоа е првото што го правам кога ќе си дојдам дома. Со мајка ми отвораме шише и го пиеме заедно. Затоа секое утро вежбам. Ќе имав поголема волја ако живееш сама. Имаш среќа што можеш да си дозволиш свој стан, Имоџен.“

Имоџен чекаше да настане пауза во разговорот. „Што сакаше Дороти?“

„Сакаше да разговара со тебе за понудата што си ѝ ја пратила. Звучеше како да ѝ се допаѓа сè што си ѝ предложила. Беше воодушевена. Побара оригинален концепт, создаден само за неа, и ти ѝ го овозможи. Фестивал на отворено, заедно со сцена и шатори и огномет. Како на рок-концерт. Мисли дека тоа е совршен начин да ги прикаже нивните производи пред купувачите и истовремено да одржи забава за локалните жители. Многу ѝ се допадна замислата за огнометот и уметноста со дронови. Ова ќе биде огромна зделка, Имоџен. Честитки. Го претвори краткиот концепт во реалност. Треба да прославиме...“ Џени се насмевна на Џени. „Сакаш чаша безалкохолно вино?“

„Не, благодарам. Повеќе би сакала двојно еспресо. Но, мора да признаам, многу ми се допаѓа изгледот на производите. Шишињата се елегантни. *Изгледаат* како шампањ.“

„А продажбата им се вивна до небо, така што некој ги обожава.“

Ања ја потпре брадата на дланката. „Се прашувам дали причината лежи во паметниот маркетинг. Го освои трендот за здраво живеење. Слики од нејзиниот имот во Котсволдс со лозјата, многу луѓе како наздравуваат со чаша ‘спиарканти’. Ги гледам рекламите и посакувам да сум таму, иако на понудата нема алкохол. Се прашувам како го смислила називот?“

„Мислам дека зборот ‘спеарка’ на староанглиски значи искра“, рече Имоџен и двете се свртија да ја погледнат.

„Од каде ги знаеш овие работи?“

„Дороти ми е клиент. Должност ми е да знам колку што можам повеќе за неа. Не била отсекогаш во бизнисот. Порано студирала Англиска книжевност на Оксфорд. Потоа Средновековни студии, кои вклучувале староанглиски и старонордиски. Мислам дека ја изучувала и англосаксонската проза и поезија. Претпоставувам дека етимологијата била дел од сето тоа.“

Ања се намурти. „Зар тоа не е за инсекти?“

Џени се насмеа. „Тоа е ентомологија. Етимологијата е за потеклото на зборовите и, ако не е проблем, повеќе би сакала да зборувам за тоа, а не за инсекти.“

Во моментот, на Имоџен не ѝ беше важно потеклото на називот. Единственото што ѝ беше важно беше зошто Дороти била оставена да чека. Дороти не само што беше важен клиент, туку и беше омилениот клиент на Имоџен. Беше паметна, интересна и многу лесна за соработка. Ги прифаќаше идеите на Имоџен и ретко се мешаше. Долги години Дороти раководеше со семејното лозје во Котсволдс, произведуваше врвни вина, пред да одлучи да експериментира со вадење на алкохолот од виното. Долго време пред да стане културно движење, таа

произведуваше безалкохолно вино, но во последно време на бизнисот му тргна.

Имоџен соработуваше со неа неколку години и сметаше дека е полна со елан, храброст и поддршка. Никогаш не се жалеше и поплакуваше, нешто што не можеше да го каже за поголемиот дел од нивните клиенти.

„Ќе ѝ се јавам веднаш.“

„Залудно. Рече дека следните два часа ќе биде зафатена, но дека ќе ти се јави од автомобилот кога ќе си оди дома.“

Имоџен успеа да ја скрие нервозата. Ако Дороти е на состанок, тоа значеше дека ќе мора да се слушне со неа подоцна и ќе мора да се обиде да не се нервира дотогаш.

А, во меѓувреме...

„Ања, те молам, ако веднаш ги најдеш цените, ќе го завршам документов...“ Одеднаш се сети на нешто. „И ќе можам да се јавам да прашам како е Мида.“

„Се разбира! Сè за Мида.“

„Одлично. Благодарам.“ Како што се надеваше, спомнувањето на Мида ја впрегна колешка ѝ во акција и по десет минути Имоџен ги имаше сите цени вметнати во документот.

Смирена, ѝ го прати документот на Розалинд за конечно одобрување и се потпре на столот.

Готово. Конечно. Можеби треба почесто да го користи Мида како мотиватор.

Се чувствувааше непријатно кога зборуваше за него на работа, но очајно сакаше да се вклопи и ако тоа бараше мала лична жртва од нејзина страна, тогаш во ред. Ќе направеше сè што беше потребно, дури и ќе се преправаше дека радосно го чека Божик.

Нејзините колеги никогаш нема да ја дознаат вистината.

Наскоро ќе пристигнеш огромна новогодишна елка во холот, на која ќе ѝ се восхитуваше како и сите други. Имелата ќе беше закачена на стратешки места, иако

канцелариските романи беа забранети (и, како што еднаш истакна Џени по неколку чаши вино, кое сигурно го беше задржало алкохолот во себе, бројот на колеги кои можеа да се бакнат беше депресивно ограничен).

Потоа следуваше денот „донеси го кучето на работа“.

Мида.

Воздивна и ја погледна фотографијата на бирото. Фотографот го заробил мигот кога опашката на кучето беше замрзната нагоре додека мавташе.

Навистина беше прекрасно куче.

Штета што не беше нејзино.

Исто така беше штета што немаше да го помине Божиќ со гласно семејство.

Ја обожаваше семејната фотографија која ја чуваше на бирото, но тоа не беше нејзино семејство. Немаше поим кои се луѓето (иако изгледаа како фини луѓе).

Опиша Божиќ во туѓо семејство, не во нејзиното.

Не постоеше голема убава куќа на село. Немаше да има огромна елка, ниту запалено огниште. Чичко Џорџ немаше да пее фалш, зашто таа немаше чичко по име Џорџ, ниту каков било чичко. Немаше да мора да ги спречува внуците да ги стискаат подароците, зашто немаше внуци. Немаше да има игри и изгорена мисирка, зашто мајка ѝ никогаш не зготвила мисирка во животот.

Но во моментот тоа не беше нејзиниот најголем проблем. Нејзиниот најголем проблем беше „донеси го кучето на работа“.

Сите очекуваа да го запознаат Мида, но Мида не постоеше.

Имоџен немаше куче. Имоџен немаше блиско семејство.

Имоџен немаше никој.

Приватниот живот кој го создаде за себе беше целосно измислен.

ГЛАВА 2

Дороџи

Дороти бавно возеше по лентата со густ сообраќај, упатувајќи се надвор од Лондон, кога Имоџен ѝ возврати на повикот.

„Извини што не ти се јавив веднаш, Дороти. Знаеш колку многу сакам да зборувам со тебе.“ Имоџен беше задишана, а во гласот имаше извинувачки тон, а Дороти се насмевна. Тешко беше да не чувствува почит и восхит кон некој толку весел и позитивен како Имоџен. Нејзината енергија се пренесуваше врз луѓето околу неа. Згора на тоа, секогаш имаше насмевка на лицето и беше сериозно посветена на работата.

„Нема проблем. Те барам само за да ти кажам лично дека многу ми се допадна твојата понуда, така што сметај дека имаш зелено светло. Ќе зборуваме за деталите кога ќе дојде време.“ Накратко ја погледна ќерка ѝ, која седеше на совозачкото седиште, со рацете прекрстени во skutот.

Сара ја погледна со сериозен поглед.

Дороти не ѝ обрна внимание. Ова беше нејзина одлука. Можеше да прави што сака. А сакаше да ѝ ја даде работата на Имоџен. Никој не ја заслужуваше повеќе од Имоџен.

„Одлично! Ова се најдобрите вести. Многу сум радосна.“ Возбудата на Имоџен го исполнуваше автомобилот.